

Nepal – deel 1

Onlangs was ik met Joost, mijn partner, vier weken in Nepal. In verschillende opzichten een bijzonder land. De bergen en de natuur zijn overweldigend mooi. De mensen zijn vriendelijk, behulpzaam maar over het algemeen onvoorstelbaar arm. En politiek mankeert er van alles aan dat relatief kleine land dat ingeklemd ligt tussen China en India. Hoewel we rondgetrokken hebben in een gebied waar bijna alles draaide om toerisme, hebben we toch ook een redelijke indruk gekregen van het dagelijkse leven van de Nepalezen. Velen van hen danken hun inkomen aan mensen als wij, vakantie vierende Europeanen of Aziaten. De komende tijd wil ik over mijn ervaringen in Nepal schrijven. Mocht je vragen hebben of iets aan mijn ervaringen toe willen voegen, dan nodig ik je uit om te reageren.

Stichting “Holland Building” Nepal

Ergens halverwege onze vakantie ontmoetten we tijdens het ontbijt in ons hotel een Nederlands echtpaar, Co en Corrie Reijnders uit Enkhuizen. Tijdens het gebruikelijke uitwisselen van reiservaringen en verdere plannen vertelden ze dat zij deels in Nepal waren om te werken. Co en Corrie zijn de oprichters van en drijvende kracht achter Stichting “Holland Building” Nepal, in alle opzichten een bijzondere stichting met een verhaal dat mij meteen in mijn hart raakte. De Stichting heeft een uitgebreide [website](#). Allereerst kun je hierop lezen hoe het allemaal begon:

“U zult zich ongetwijfeld de Bijlmerramp herinneren. De maandag daarvoor, op 28 september 1992, is een vliegtuig van de PIA verongelukt met 167 mensen aan boord. Een van hen was mijn zwager Ben van der Stam, 31 jaar. Van hem is (bijna) niets teruggevonden. Voor ons gevoel is hij opgenomen in de schoot van de goede aarde van Nepal waarheen hij op weg was als coördinator van de projectgroep RCA-Nepal. (Revalidatie Centrum Amsterdam). Als ergotherapeut had hij zich het lot aangetrokken van gehandicapte Nepalese kinderen en gaf hij adviezen om hun leefomstandigheden draaglijker te maken. (...) In 1996 zijn wij, mijn vrouw Corrie en ik, voor de 1e keer naar Nepal gegaan om het monument, dat inmiddels was opgericht ter nagedachtenis aan de slachtoffers, te bezoeken en waar alle namen zijn vermeld van de slachtoffers en uiteraard ook die van Ben van der Stam, de broer van Corrie. We hebben toen voor de 1e keer kennis gemaakt met de Selfhelp Group for Cerebral Palsy en we waren meteen verkocht...” [LEES VERDER](#)

Terwijl we samen koffie dronken in de warme ochtendzon van Nepal vertelt Corrie over de organisatie waarmee haar boer Ben in Nepal samenwerkte. *“The Selfhelp Group for Cerebral Palsy, Nepal, is een non-government organisatie (NGO) die zich er zonder winstbejag volledig op toelegt om kinderen en volwassenen die aan Cerebral Palsy lijden te helpen en mentale en praktische hulp verleent aan de ouders. De groep die is gestart in oktober 1987, bestaat uit een team van medisch geschoolden, leerkrachten, ouders van gehandicapte kinderen, maatschappelijk werkers en vrijwilligers die gehandicapten willen helpen.”*

De persoonlijke kennismaking met de mensen van de zelfhulpgroep en de kinderen waar het allemaal om draait, hebben - samen met de behoefte iets van het werk van Ben voort te zetten – geleid tot de oprichting van Stichting “Holland Building” Nepal”. Het doel: financiële en materiële hulp bieden aan kinderen in Nepal met Cerebral Palsy (CP = hersenbeschadiging).

Ouders die een kind krijgen met een hersenbeschadiging of een kind hebben dat op latere leeftijd een hersenbeschadiging opdoet, hebben begeleiding nodig. Kinderen met een hersenbeschadiging hebben medische ondersteuning nodig. Denk bijvoorbeeld aan een arts, fysio- of ergotherapeut. In Nepal komt daar nog een probleem bij. Nepalezen zijn grotendeels Hindoes. Dit geloof gaat ervan uit dat een kind dat geboren wordt met een beperking een straf is van

de goden. Ouders weten hierdoor niet wat ze met hun kindje aanmoeten, waardoor ze soms op een onbegrijpelijke manier op hun kind reageren. Een van de kinderen die nu hulp krijgt van Stichting “Holland Building” is gevonden in een vuilnisbak.

Het toeval wilde dat The Selfhelp Group dit jaar 25 jaar bestaat en dit werd een week later, op 21 oktober, gevierd. We werden spontaan uitgenodigd om bij de festiviteiten rondom dit jubileum aanwezig te zijn. Een onvergetelijke ervaring. We gingen er samen met Co en Corrie heen. Trots lieten zij ons het “Holland Building” zien. Een prachtig gebouw. Wat zal het, voor zowel de kinderen als de medewerkers, fijn zijn om hier te werken. De kinderen zagen er feestelijk uit. En ik werd geraakt door de vrolijkheid op de gezichten van zowel de kinderen als de ouders. Hier was van een taboe absoluut geen sprake. Hier is niet alleen hard gewerkt om de kinderen te leren zo goed mogelijk met hun beperking te functioneren er is ook gewerkt aan acceptatie door het hele gezin.

Wat mij ook ontroerde was de manier waarop Co en Corrie zichtbaar thuishkwamen in ‘hun’ Holland Building. Er waren speeches en er werd gezongen, deels in het Engels, deels in het Nepalees. Ik kon dus lang niet alles verstaan. Maar ik voelde en begreep dat de boodschap

van die dag was dat iedereen er van overtuigd is dat zowel The Selfhelp Group als de Holland Building hun bestaansrecht meer dan bewezen hebben.

Onze vakantie is verrijkt door deze ontmoeting met twee fantastische mensen en een bijzondere stichting. We zijn zeker van plan op de een of andere manier contact te houden en bezinnen ons op een manier om ons eigen steentje bij te dragen.

